

I Samuel 30:6

David 1 gevallen
2 getuchtigd
3 gesterkt

Gemeente,

Hoe is het mogelijk? David, de man die zo op God vertrouwde toen Goliath op hem afkwam. Maar David vertrouwde op de HEERE. David, de man die twee keer het leven van Saul gespaard heeft. Geen eind maakte aan zijn zwerven en vervolgingen door hem te doden. Want David vertrouwde op de HEERE. David vertrouwde: de HEERE zal mij koning maken op Zijn tijd.

1 David gevallen

Deze David horen we in hoofdstuk 27:1 zeggen: "ik zal nog één dezer dagen omkomen door Sauls hand." Eén dezer dagen. Je zult het binnen een week zien gebeuren: ik wordt gedood door Saul. Ik zal nooit koning worden. Ik zal sterven voor ik het koningschap ontvang. De belofte daarvan zal niet vervuld worden. God zal Zijn woord niet houden. God heeft mij bedrieglijk laten zalven. Voor niks uitgered.

Is dat David? En dat pal na hoofdstuk 26. Direct na zijn geloofsdaad. Hoelang zou dat geleden zijn? Een maand, een week, een dag? Hoofdstuk 26 op de top van geloofsvertrouwen, hoofdstuk 27 in het dal van ongeloofshandelen. Is dat David?

David wordt overvallen, overmand, overheerst door ongeloof. En dan gaat David naar het land van de Filistijnen. Dan vlucht David weg, buiten Kanaan, naar het land van de aartsvijand: de Filistijnen. Hij gaat zelf weg uit het land dat Gods erfdeel is. Hij vraagt niet de HEERE om raad wat hij doen zal. En hij moet tegen koning Achis de ene leugen na de andere ophangen om aannemelijk te maken dat hij geen kwaad met de Filistijnen voorheeft, maar dat hij nu kwaad is geworden op zijn eigen volksgenoten en tegen hen aan het vechten is. David verlaat de weg van de HEERE. En weer kun je je afvragen. Is dat David? De man die we zovaak zagen doen wat de HEERE van hem vroeg. Die gaat hier zijn eigen plan trekken los van God en weg van God.

David is gevallen! In zonde van ongeloof en ongehoorzaamheid.

Wat een les gemeente. We zien in Davids leven dat geloofsvertrouwen en geloofsgehoorzaamheid iets is dat er vandaag kan zijn en morgen ben je het helemaal kwijt en heeft ongeloof je in zijn greep. Geloof, geloven, vertrouwen op God is geen eigenschap die je bezitten gaat. Zodat je zou kunnen zeggen: 'ik heb een groot geloof' Ik heb. Zo van: dat is mij eigen, dat hoort bij mij, dat bezit ik. Ik heb vrijmoedigheid om aan het Heilig Avondmaal te gaan. Ik heb vertrouwen dat Jezus voor mij gestorven is. Ik heb geloof dat God alle dingen laat

meewerken ten goede en overal Zijn bedoeling mee heeft. En je kunt zelfs neer gaan kijken op mensen, gemeenteleden, die vaak zo tobben. Die maar niet kunnen geloven dat er vergeving ook voor hen is, die maar niet durven toegaan tot het Heilig Avondmaal, die vastlopen met die weg die God met hen gaat. En dat je gaat denken: waarom tobben die mensen toch altijd, je gelooft dat zeker gewoon, ik snap niet dat ze daar maar in blijven hangen. Ik geloof het tenminste wel, ik heb dat vertrouwen. Ja, net zolang totdat God je even loslaat. En je zakt ook weg. O, vloeken, nee dat ik niet meer...., belasting ontduiken, nee, dat is mijn principe niet.... al jaren niet, voor de eer van mensen gaan, nee, dat doet mij niks allemaal.... Dacht u dat?

Je hebt rozenplanten of andere planten die je graag omhoog wil laten groeien. Dan doe je er een touw omheen zodat de plant niet uiteenzakt naar beneden toe en alle kanten op. Maar zodra je dat touw lossen maakt of ervan af haalt, dan waaiert hij alle kanten op en zakt omlaag. Zo is het met geloofsvrucht en geloofsgehoorzaamheid. Als God het koord van Zijn Geest even lossen maakt, dan....

Dan kan het zomaar gebeuren dat je ineens alle zicht kwijtraakt. Dat je altijd avondmaalganger was en ineens zie je het niet meer, dat je altijd geloofde en op een dag twijfel je overal aan, dat je altijd vertrouwd op God en na een gebeurtenis zak je helemaal weg. Geloofst u dat? Geloof je dat? Als God je even loslaat, dan vloek je, dan steel je, dan zoek je menseneer, dan kun je overal toekomen, gelovige, kind van God, ja, maar toch.....

Wie meent te staan zie toe dat hij niet valle. 'Heere Jezus, bewaar me voor afdwalen, verkeerde keuzes, voor zonden die ik al jarenlang niet meer gedaan heb, bewaar me ervoor. En wat een zegen dat Hij die wandel in Gods wegen geeft. Als je ermee vastloopt en niet in blijven kunt: je mag vragen Heere Jezus, leert U mij wandelen in Uw wegen, want het gaat verkeerd voor ik er erg in heb.

Als je juist daarin tegen onmogelijkheden aanbotst en aanloopt. Verlangt naar vergeving, toegang, uitzicht maar er niet bij kunt. Ook het vertrouwen erop is geschenk van de Heere Jezus. Heere Jezus, geef mij geloof, vertrouwen. En wat een zegen als je die afhankelijkheid bewaren mag.

Zo komt David in Ziklag: overmand door ongelooft, een weg ingeslagen van God vandaan en tegen de Heere in. Maar: het lijkt wel te werken: want Saul die stopt met David achterna te jagen, 27:4, en koning Achis geeft hem een mooi stadje voor zichzelf en zijn mannen: Ziklag. Het is alsof de gang van zaken tegen David zegt: dat heb je slim

aangepakt, man. Dat wil er wel in natuurlijk. Succes lijkt je te in fluisteren: dat heb je goed bekeken, goedangepakt. David: dat heb je goed bekeken. Waar dat heengaat? Waar zal dat heengaan? Als het van David afhangt: dan blijft hij hier, dan gaat hij zo verder. Als het van David afhangt, dan zinkt hij steeds verder weg in ongeloof, dan dwaalt hij steeds verder weg in het nemen van het heft in eigen hand, dan ziet God hem nooit meer terug.

Maar ja, hangt dat van David af? Waar het met hem heengaat? Is niet het grote wonder en geheim van al Gods gelovigen dat waar het heengaat met mij niet van mij afhangt, maar van God. Mijn heil, mijn aankomst, mijn zaligheid hangt niet van mij af, maar van U. En omdat het van God afhangt ziet God David wel weer terug. Is dat uw diepste levensgeheim geworden? Geheim van uw zaligheid? Die hangt niet van mij af, maar van de HEERE. Die zegt: Ik heb Mijn Zoon voor u gegeven. Hij heeft u gekocht. En daarom zal Ik niet toelaten dat u afvalt. Zal Ik u bewaren in en bij Hem.

Daar werft de HEERE voor ook vanmorgen. Als de God van het verbond: Ik ben je God. Ik ben de God van heil, volkomen heil: wedergeboorte, vergeving, geloof, volharding, zaligheid. Laat Mij het doen. Hebt u zo'n Zaligmaker en zo'n zaligheid nodig?

2 David getuchtigd

Het hangt van de HEERE af. En daarom komt David wel weer terug. Alleen: wel op een vreemde manier, wonderlijke manier. Want David heeft zich aan Achis verbonden. Heeft Achis wijsgemaakt dat hij zijn eigen volk haat en daarom naar de Filistijnen is gevlucht. En als Achis een strooptocht in Juda wil aan doen, ja dan moet David mee. Moet hij dan mee en zijn eigen volk mee gaan uitmoorden? Waarover hij tot koning gezalfd is? Dat Gods volk is. En dan zit David in een moeilijk pakket. Hoe red hij zich hieruit? Nou, dan krijgen de andere vorsten van de Filistijnen argwaan, die vertrouwen hem niet. Die David die heeft toch altijd tegen ons gevochten? Straks keert hij zich ineens tegen ons. We vertrouwen hem niet, laat hem teruggaan. En dan zegt Achis, ja David, ik vertrouw je wel maar de anderen niet, dus je kunt toch beter teruggaan. En dan doet David of hij hoogst verontwaardigd is, maar intussen is hij van binnen zo opgelucht als wat, dan hij ertussenuit komt. En dan komt David met zijn mannen weer terug naar Ziklag en dan...zien ze achter de heuvels rookpluimen boven de stad hangen. Wat betekent dat, hoe komt dat? En als ze dan over de laatste heuvel zijn dan zien ze: een platgebrande stad. Alle huizen verbrand en niets en niemand meer te zien. Moet je indenken, we komen straks de kerk uit en heel Waarder ligt platgebrand. Alle huizen

van ons. Waar zijn hun spullen, bezittingen? Weg, geplunderd. En waar zijn de vrouwen en kinderen, weg, ontvoerd. En wie weet, verkracht, gemarteld, vermoord al? Daar staat David op de puinhopen van Ziklag. Moet je nagaan: de stad verwoest, alle bezittingen kwijt. Vrouwen en kinderen, ook van David zelf ontvoerd, weg, hun lot is onbekend, het ergste is te vrezen. Davids eigen mannen zoeken een zondebok en vinden die in David. De mannen die steeds met hem gezworven hebben, met hem gevochten, die willen hem stenigen. Woedend om wat gebeurd is. Onredelijk natuurlijk, maar hun verdriet zoekt een uitweg en een zondebok. En dan: diep van binnen weet David: ik had ook nooit naar Ziklag mogen toegaan. Ik had niet deze weg mogen gaan, ik heb mezelf en al mijn mensen hierheen gevoerd tegen en zonder Gods goedkeuring in.

David op de puinhopen van Ziklag. Maar we houden het verband vast. David op de puinhopen van Ziklag, omdat, omdat zijn heil niet van hem afhangt maar van God. Omdat God David weer terug wil zien. Omdat God David weer op zijn plek gaat brengen. God brengt David weer op zijn plaats. Gods hand leek tegen David te zijn: Gods hand liet toe dat Ziklag werd verwoest, dat vrouwen en kinderen werden weggenomen, dat vrienden zich tegen hem keerden. Gods hand leek tegen David te zijn, maar was tot zijn heil. Was voor David: om hem weer tot Zich te brengen. Als er puinhopen in uw leven zijn: dan is dat de bedoeling: om ons tot Hem te brengen. Dan denkt je vlees: Heere, U zoekt mijn kwaad, mijn ondergang, mijn pijn. Maar de HEERE zegt: nee, ik zoek je heil het goede, je zaligheid.

Als er puinhopen in ons leven zijn: dat is Gods bedoeling. Puinhopen: misschien kent u ze wel, of jij. Puinhopen: want eens zo mooi was, is helemaal stuk. Da's een puinhoop: het was zo mooi, maar nu helemaal afgebrand. Dat doet zeer, Zij weenden tot ze niet meer konden, dat herken je dan wel.

Je bedrijf was zo mooi en bloeiend, en nou helemaal aan de grond, iedereen moeten ontslaan.

Je huwelijk was zo goed, en het is helemaal mis en geen communicatie meer mogelijk.

Je gezin was zo hecht en fijn allemaal naar de kerk, en het is helemaal uit elkaar gevallen en geestelijk alle kanten opgegaan.

Je lichaam was zo sterk, je trots en je kracht, en nou een handicap, een ziekte, je kunt hoegenaamd niks meer.

Of dat andere: dat je vrienden zich tegen je keren. Dat in alle onredelijkheid en onbillijkheid mensen die je eerst vertrouwd, nu helemaal je bedrogen en verraden hebben. En alles doen om je leven kapot

te maken. Dat doet zeer, geschonden vertrouwen. Van wie je het het minste verwachtte, die doet alles om je zwart te maken en te dwarsbomen. Dat doet zeer.

Of dat andere. Dat je iets voelt op een gegeven moment in je leven: Ik ben een verkeerde weg gegaan, ik had dit nooit mogen doen. Dat gaat diep: dat je voelt ik had niet met dit meisje mogen trouwen, deze jongen. Toen ik jong was dacht ik och dat gaat wel en kerkelijk los ik dat wel op en na verloop van tijd ondervind je: ik had mijn zin niet door mogen zetten.

Dat je voelt: ik had niet zo op mogen gaan in werk of sport. Mijn gezin mijn vrouw verwaarloosd, ik had niet zo blind mogen zijn en moeten zijn. Ik had niet die weg in mogen slaan.

Dat je voelt: ik had die baan niet mogen aannemen. Ik dacht och het verdient goed, en het is een belangrijke functie, maar er zit zoveel aan vast wat op en over het randje is: ik had er gaan ja op mogen zeggen.

Ik heb verkeerde keuzes in mijn leven gemaakt. En de gevolgen zijn onomkeerbaar. Je zou toch in wanhoop ondergaan.....

En David heeft het alle drie tegelijk: én de puinhoop, én de vrienden die zich tegen hem keren en zijn geweten dat zegt: eigen schuld, David, dit is ervan gekomen van je dwaasheid. En David werd zeer bang. Dat kun je wel begrijpen. Draaikolk van wanhoop is het waar hij in terechtgekomen is. Als je toch geen HEERE hebt, die je vasthoudt! Als je toch in eigen kracht de stormen en draaikolken tegemoet gaat, waar gaat het dan heen met een mens? Zoek de HEERE in de goede, de jonge dagen!

3 David gesterkt

En dan dat wonder: doch hij sterkte zich in de Heere, zijn God. En wat tijden niet gebeurd is, gebeurd nu weer: David zoekt de HEERE. Hij sterkt zich in de HEERE, zijn God. Niet in zijn eigen plannen en mogelijkheden, niet in zijn eigen visies, maar in de HEERE, zijn God. Dan zien we twee kanten. Aan de éne kant is het God, Die David op zijn plek brengt. Is het de HEERE, die kracht geeft. Aan de andere kant is het dan ook David die zich sterkt. Als God werkt gaat het geloof zich oefenen, komt de mens in beweging doordat God werkt. Werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven want het is God Die het willen en werken in u werkt.

En waar richt het geloof zich dan op? Op de HEERE, zijn God. Er is van elke puinhoop een weg tot Gods Vaderhart. Het is zelfs de bedoeling van elke puinhoop om tot Gods Vaderhart te vluchten. Ja, dan zegt de duivel: ja ja dat had je gedacht, eerst zonder God geprobeerd en nou op de puinhopen weer gauw even terug en God nodig hebben. Dat had je gedacht. Het is toch terecht als God je nu afwijst? Maar zie dan die ene puinhoop. Golgotha. Daar hing Jezus op de puinhopen van het menselijk bestaan. De grootste nood en dood viel op Hem. Alles afgenomen en geplunderd. Tot en met Zijn kleren toe. En Zijn vrienden hadden hem

verraden, verloochend, gevlucht. En Hij riep tot God: Mijn God, Mijn God waarom hebt Gij Mij verlaten. En de hemel bleef dicht. Geen toegang tot God. Voor Hem een dichte deur. Omdat Hij de zonde der wereld droeg. En in Hem is er vanaf elke puinhoop een open deur naar boven toe, naar het Vaderhart van God. In en om Christus wil.

Om je te sterken in de HEERE, je God. Tot de HEERE, zijn God. De HEERE, de getrouwe. Die het heeft gezegd: Ik ben de HEERE, uw God. Hij is niet mijn God omdat ik geloof, dat zou maar weinig vastheid geven in tijden van twijfel van wanhoop. Maar Hij is mijn God omdat Hij dat in Zijn verbond heeft gezegd. Ik ben uw God, Vader, Zoon en Heilige Geest. Vanuit Zijn verbond is Hij mijn God. Als de Getrouwe en Betrouwbare. En juist als ik niets meer zie, als ik op de puinhopen zit, als het lijkt dat alles tegen me is en dat God ook tegen me is, als ik mijn schuld gevoel en mijn geweten zegt: eigen schuld, eigen schuld, als ik alle stegen heb en alles wankelt en alles lijkt hopeloos: HEERE, Gij zijt mijn God, ik ben gedoopt! U hebt het gezegd en verzegeld, voor alles uit. Dat hangt niet aan de draad van mijn goede gedrag of van mijn geloof, of van mijn gevoel, maar aan de ketting van uw verbond: Gij zijt mijn God. U bent gewillig.

David sterkte zich in de HEERE, zijn God. Die Zijn beloften liet neerdalen. Beloften voor David van het koningschap. David, Ik heb je gezalft, Ik heb Mij u tot koning verkoren over Israel. Beloften van trouw en waarheid. Beloften van de Vader Die verzorgd van alle goed en alle kwaad weert of ten beste keert tot ons behoud. Van de Zoon, die verlost van de duivel en de schuld. Die wast in Zijn bloed van alle zonden en rechtvaardig voor God stelt. Van de Heilige Geest, Die vernieuwt, Die terugbrengt, Die harten terugbrengt en richt op God. U bent getrouw.

David sterkte zich in de HEERE, zijn God. God. De Almachtige. Van Wie Paulus ergens schrijft dat Hij machtig is te doen en dan moet u eens opletten, dat Hij machtig is te doen al wat wij bidden en denken. Dat zou geweldig zijn: al wat wij bidden en denken. Maar nee, dat staat er niet. Dat Hij machtig is te doen boven wat wij bidden en denken, dat is toch geweldig, nog meer dan je bidt of denkt is Hij machtig te doen. Maar dat staat er ook niet: er staat dat God machtig is te doen ver boven al wat wij bidden of denken. Ver boven al wat wij bidden of denken. Zo machtig is mijn HEERE en mijn God. U bent almachtig.

In die grond van Gods gewilligheid, getrouwdeheid en almacht je wortels uitslaan. Gedreven door je schuld, van je onmogelijkheid en je nood de wortels van het gebed uitslaan in de grond van Gods gewilligheid, getrouwdeheid almacht. Je schuld drijft je uit in Gods gewilligheid, je

onmogelijkheid drijft je uit in Gods getrouwheid en je onmacht drijft je uit naar Gods almacht. En dan groeit de hoop weer, de moed. Het plantje van hoop en moed groeit in de grond van deze deugden van God: gewilligheid, getrouwheid, almacht. Op de puinhopen groeit het plantje van hoop en moed in de grond van Gods gewilligheid, getrouwheid en almacht. David sterkte zich in de HEERE, zijn God. En dat merk je ook, want dan doet hij iets wat hij drie hoofdstukken lang niet gedaan heeft. Hij laat de priester komen en die vragen: zal ik de Amalekieten najagen of niet? HEERE, wat wilt U dat ik doen zal..... David is weer op zijn plek en in Gods spoor.

Wonderlijk. Aan het eind willen we dat eens nagaan en naast elkaar zetten. Saul en David. Saul, hij was ongehoorzaam geweest, had niet naar God gevraagd, was verkeerde wegen ingeslagen, eigen zin doorgezet.

David. Zet het van hem eens op een rijtje: hoofdstuk 21 heeft hij in Nob gelogen tegen de hogepriester dat Saul hem gestuurd heeft.

In hoofdstuk 21 doet hij in Gath alsof hij krankzinnig is om het vege lijf te redden in plaats van op God te vertrouwen.

In hoofdstuk 25 is hij razend op Nabal als die hem eten weigert en hij is vast plan om Nabal en zijn hele familie uit te roeien en te doden.

In hoofdstuk 27 gaat hij naar de Filistijnen, in ongeloof en ongehoorzaamheid en liegt alles aan elkaar om in Ziklag te blijven en er weer terug te komen.

En later, II Sam 11, zal David overspel plegen met Bathseba en om zijn naam te redden Uria de dood in jagen.

En dan, II Sam 24, drijft hoogmoed hem ertoe om het volk te tellen om eens te weten hoe geweldig koning hij niet is.

Is dat verschil nou zo groot? Tussen Saul en David? Is David nou wezenlijk beter en zijn zonden minder? Saul is eigen wegen gegaan en David is eigen wegen gegaan. Het verschil: En toen Saul zeer bang was toen ging hij naar een waarzegster en keerde zich van God af. En toen David zeer bang was sterkte hij zich in God.

Hoe komt dat? Hoe kan dat? Saul heeft God verlaten en God heeft Saul verlaten. David heeft God verlaten en God heeft hém teruggebracht? Waarom? Weet u het? Waarom? Ik heb God verlaten, keer op keer, maar U hebt mij niet verlaten maar mij teruggebacht. Waarom? Omdat ik toch beter was en minder erg dan Saul? Nee, nee. Waarom brengt God mij terug als ik Hem verlaat? Ik zou het niet weten. Waarom Hij mij niet verlaten heeft en afgedankt. Dat is enkel genade. Dat is alleen op Gods pure genade terug te voeren. Want HEERE, ook ik had verdiend dat U Uw

handen van mij af zou trekken. Dat u mij zou laten op de weg die ik gekozen heb keer op keer.

Saul verlaat God en God verlaat hem. Verloren gaan is eigen keuze, overgegeven worden aan wat je zelf wilt. En wat je zelf kiest dat is: verloren gaan, van God af en weggaan. Als het toch van jezelf afhangt, als je toch je leven buiten God houdt, dan ga je verloren, door eigen schuld en naar eigen keuze.

En als het anders is? Ik verlaat God maar Hij brengt mij weer terug? Dan is dat pure genade Gods. O HEERE, waarom houd U mij vast, geeft U mij niet over aan mijzelf? Dat kan alleen maar verkiezende genade zijn. Dat kan alleen maar in U liggen, in Uw liefde, welbehagen, vrije gunst.

Amen